

1

Klíče, peníze, léky. Říkám si, co ještě tak můžu potřebovat. Hučí mi v hlavě, asi mi za chvílku praskne. Cítím, jak mi po čele stékají kapky potu. Běhám po obývacím pokoji, kvapně házím do batohu a cestovní tašky jednu věc přes druhou, od oblečení po kosmetiku. V hlavě se mi rojí myšlenky. Říkají mi především, že musím vážně zrychlit. Jsem zvědavá, jak bude to oblečení vypadat, až ho z tašek zase vyndám.

Rozhlížím se po bytě, prohledávám skříně a šuplíky, abych náhodou na něco nezapomněla, neobtěžuju se ani zavírat dvířka. Na stole v jídelně nechávám nedopitý hrnek kávy, ještě má na sobě otisk rtěnky, kterou jsem dnes ráno použila, než jsem šla do práce. Na sporáku stojí hrnec s nedovařenou polévkou a všude po bytě se válí věci.

Rychle házím batoh na záda, do ruky popadnu cestovní tašku, nasadím si tenisky. Se zavazováním tkaniček se nezdržuju, hlavně ať už jsem pryč. Pokud ovšem ještě nějaký čas vůbec mám.

Utíkám dolů ze schodů, vyběhnu na ulici a hlavou se mi honí jen: Utíkej.

Hluk ulice plné taxíků a lidí spěchajících domů z práce, vůně pečiva z vedlejší pekárny mi pouze zdůrazní, že jsem

tu naposledy. Ovane mě chladný vzduch, přestože je skoro polovina července. Běžím přes ulici, po které jsem každé ráno chodila do práce, přes ulici, kde jsem měla útulný malý byteček. V prvním patře, s balkonem, výhledem do zahrady. Milovala jsem to tu, byla radost vracet se z práce na místo, kde jsem se cítila doma.

Stále běžím, dýchá se mi hůř a hůř, pálí mě v krku, začínají mě bolet záda i ruce z toho, kolik nesu věcí, vlasy mi padají do obličeje a v očích cítím slzy. Neustálý pocit, že je za mnou, mě žene kupředu. Už jen jeden blok a budu tam. Jen jeden.

Běžím jako o závod a konečně před sebou vidím budovu, která je pro mě dnes záchranou. Přibíhám k nádraží zpocená od hlavy až k patě. Lidé se po mně zmateně ohlížejí, někteří se dokonce zastaví a upřeně na mě zírají. Jako by nikdy neviděli ženskou běžet.

V rychlosti si kupuju lístek a stále mám zvláštní pocit, že mě pozoruje. Vidí mě. Určitě tu někde je a čeká. Uklidni se a nepanikař, nadávám si v duchu a paní u okýnka, která mi vydává jízdenku, si musí myslet, že jsem se zbláznila.

Mluví na mě a já lapám po dechu, rozhlížím se a nevnímám její slova. Jen přikyvuju, nacpu jí drobné, popadnu lístek, zkontroluju, z jakého nástupiště mi jede vlak, zda jsem si vůbec koupila správnou jízdenku, a opět běžím jako splašená. Tentokrát ze strachu, že mi to ujede.

Průvodčí už zapískal a spokojená skupinka dospělých a dětí ve vlaku mává zřejmě zbytku rodiny a slibují si, že si budou každý den volat. Křičím na průvodčího, aby na mě počkal. Vpadnu do vlaku, zakopnu a batoh mi málem přeletí přes hlavu. Průvodčí nad mými manévry jen zakrutí hlavou.

Najdu volnou sedačku, zabořím se do ní celá uříčená, stále s batohem na zádech. Vlak se rozjíždí. Snažím se zklidnit dech, jen tupě koukám z okýnka. Konečně mi začíná docházet, co se vlastně stalo. A já se rozbřečím.

„Slečno, vystupte, prosím. Slečno!“ zvýšil hlas průvodčí.

Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, kdo to na mě huláká. Musela jsem si zdřímnout, a tak mi vůbec nedocházelo, kolik uběhlo času.

Vyhlédla jsem z okýnka. To je zvláštní... Pamatuju si to tu jinak.

„Ale tohle není zastávka Komoříčky,“ zaprotestovala jsem rozespalým hlasem.

„Skvělý postřeh. A teď prosím vystupte,“ odpověděl mi průvodčí.

Zmateně jsem na něj zírala. Z jeho výrazu ale začalo být rychle zřejmé, že se mnou ztrácí trpělivost.

„Ale já mám jízdenku do Komoříček,“ odpověděla jsem a strkala mu do ruky svůj lístek.

„Vlak končí jízdu v této stanici. Porucha na trati. Oznamovali to všem cestujícím na nádraží. Prosím, vystupte si. Do Komoříček musíte pěšky. Žádný spoj už dnes nejede.“

Sebral se, odešel a nechal mě napospas místu, které jsem vůbec neznala. Popadla jsem dvě tašky, do kterých jsem před pár hodinami zabalila svůj život – nebo spíš to, co z něj zbylo – a vystoupila z vlaku.

Samozřejmě že jsem skrze všechno svoje zmatkování přeslechla, že je na trati nějaká porucha. Člověk by teda hlavně očekával, že když nastane nějaká porucha na trati,

nabídnou lidem náhradní dopravu. Evidentně to všude nefunguje tak jako v Praze.

To, co jsem viděla před sebou, mě docela vyděsilo.

Budova, která se tvářila jako nádraží, vypadala, že přežila několik válek. Dalo by se však pochybovat o tom, že by dokázala přežít nějakou další. Bezvadný.

Usadila jsem se na lavičku před nádražní budovou. Vytáhla jsem z kapsy kalhot telefon, který mi oznámil, že už dlouho spolupracovat nebude, jelikož mu zbývá pár procent baterky. Odrkla jsem si a rychle jsem zadala do mapy svůj cíl.

Komoříčky jsou pět kilometrů daleko. Vstala jsem a vydala se na cestu. Třeba to stihnu, než se setmí. Červencový den díkybohu konečně vypadal tak, jak vypadat má. Svítlo sluníčko a jeho paprsky mě hřály do obličeje. Společnost mi dělali zpívající ptáci a komár, který mě začal kousat do nohou. Přede mnou se objevil hustý les, mapa mě však neomylně vedla přímo skrz něj.

A tak začala moje cesta.

Nebo možná skončila dřív, než začala.

2

„Bože, co bych dala za šálek kávy,“ vzdychla unaveně Eliška a podívala se na mě přes svůj stůl, který stál kousek od mého pracovního koutku.

Bílý stůl, růžové gerbery ve váze, notebook, hromada papírů s rozdělanými články; některé z nich poputují rovnou do koše, některým z nich chci dát ještě šanci, než je nadobro zavrhnou. Poslední věcí, která zdobila pracovní plochu, byl rámeček s fotografií mě a mého snoubence Davida z doby, kdy jsme se seznámili.

Eliška byla tak maličká, že nebyla za notebookem vidět. Místo práce se věnovala rozhovoru se mnou.

„Lucka přijela včera z tábora, ukazovala nám fotky, seděli jsme dlouho do večera na zahradě a ona vyprávěla své zážitky. Věřila bys, že vedoucí je nechali večer úplně bez dozoru? Málem jsem spadla ze židle, když mi vyprávěla, jak kluci mohli volně chodit do holčičích stanů. No chápeš to, Ali?“ Jak byla Eliška rozčilená, divoce rozhazovala rukama. Při jednom takovém gestu vrazila do štosu dokumentů, který se tyčil na stole.

„Skvělý, teď ještě tohle,“ vyskočila ze židle a urovnávala na zemi papíry.